

DE BEDELAAR

Een bedelaar stond aan de deur van een huis.

Lodewijk, een jongen van elf jaren, zag hem. Hij ging in de kamer en zei :

— « Vader, een arme man vraagt om eene aalmoes. Hij is zoo slecht gekleed. Mag ik hem wat geven ? »

— « Ik zal zelf eens komen zien. »

Vader ging mee naar voren.

— « Ach ! mijnheertje lief, ik ben zoo arm. Heb toch medelijden met mij en met mijne zieke vrouw en zes ongelukkige kinderkens. Geef mij als 't u belieft wat geld. Sedert dezen morgen heb ik nog niets gegeten. »

Vader bezag den bedelaar. Deze was een groote, kloeke man.

— « Wel, vriend, waarom werkt gij niet ? » vroeg vader.

— « Ik kan geen werk vinden, mijnheertje. Niemand wil mij in dienst nemen. Ik heb overal gevraagd. Och, mijnheertje, ge moogt mij gelooven. »

— Wel ge komt juist van pas. Mijn hof moet omgespit worden. Ge kunt seffens beginnen. Ik zal u drie frank betalen dezen avond. »

— « O ! mijnheertje, ik ben zoo blij ! Mag ik het eerst aan mijne vrouw gaan vertellen ? »

— « Zeker, ik zal u dan verwachten en de spade gereed zetten. »

— « In een ommezentje ben ik terug, » beloofde de bedelaar, heengaande.

— « Hé vader hij is blij, omdat hij nu geld kan verdienen, » zei Lodewijk.

— « Neen, mijn jongen, aan zijne manieren zag ik al rap, dat hij een luiaard is. Hij zal niet terugkeeren. Hij is bang van werken. En aan zulke bedelaars mag men geen geld geven. »

— « Zou het waar zijn vader ? »

— « Ge zult zien, dat ik gelijk heb, mijn jongen. »

— « En zijne vrouw en kinderkens ? » vroeg de knaap.

— « Die geschiedenis van zijne zieke vrouw en ongelukkige kinderzens is eene groote leugen. Och, Lodewijk, ik ken die gasten ! Bedriegers zijn ze ! »

De jongen bleef nog wat aan de deur staan. Maar wie er kwam of ging, de bedelaar was niet te zien.

*

* *

Voor den avond gingen vader en Lodewijk wandelen.

— « Wat is er ginds toch te doen ? » zei vader. Daar staat een heele bende volk bijeen. »

— « Misschien een ongeluk ! » meende Lodewijk.

— « Neen, want die menschen roepen en lachen. Ze schijnen plezier te hebben. Laten wij eens even zien. »

't Was een jammerlijk tooneel, dat vader en zoon aanschouwden, treurig en weezinwekkend tevens.

— « In plaats van te lachen, zou men weenen, als men zoo iets ziet, » sprak vader.

Een dronkaard waggelde over de straat. Eensklaps viel hij neer. Maar toen hij wilde opstaan, rolde hij weer omver. Hij was kwaad en schold de menschen uit.

— « Toe, mijnheer, probeer nog eens, 't zal wel gaan ! » riep een straatjongen.

— « Eerst op 't rechterbeen, dan op 't linker ! Moed, jongen ! » gekte een ander.

De dronkaard richtte zich half op, maar plof ! hij lag weer languit op de straat.

Vele toeschouwers lachten luid.

— « Ga maar slapen, tot ge nuchter zijt ! » riep een have-looze jongeling. « 't Is wel hard op de steenen, maar met uw dronken lijf voelt ge dat toch niet. »

— « 'k Beklaag haar, die zoo'n kerel thuis krijgt ! » zei eene vrouw. « Ha, die verwenschte drank ! Zie nu eens, wat hij van de menschen maakt. Die vent is nog erger dan een beest.

Een politiemann maakte aan het walgelijk tooneel een einde, door den dronkaard op te heffen en mee naar 't gevang te nemen. Daar kon de ongelukkige zijn roes uitslapen.

— « Hebt gij den dronkaard herkend ? » vroeg de vader aan zijn zoon.

— « Ja, vader, de bedelaar van dezen morgen, nietwaar ? »

— « Juist. Ziet ge wel, dat ik gelijk had ? Hij zal wat geld gekregen hebben en de ongelukkige verdrong het seffens in de herberg. Daar lag hij nu. Al zei die vrouw het wat ruw, toch sprak ze de waarheid. De drank verlaagt en vernielt den mensch. Nu begrijpt ge, hoe men met bedelaars moet oppassen. »

En terwijl vader met zijn kind voortwandelde, vertelde hij:

— « Eenige jaren geleden zat bij de kerk een bedelaar. Aan alle voorbijgangers vroeg hij eene aalmoes. Velen gaven hem wat. De man was mager en bleek. Zelfs den guursten winterdag zat hij op zijne plaats. Dan rilde hij van de koude, want zijne kleederen waren eigenlijk een hoopje vodden. Geen wonder, dat de ongelukkige krank werd. Hij stierf van een hevige borstziekte.

De eigenaar van het huisje, waar de bedelaar gewoond had, zorgde voor de begrafenis. Daarna liet hij de weinige meubelen wegdoen.

— « Verbrand ze maar, » zei de burgemeester, die er ook bij te pas kwam. « Ze zijn niets meer waard. Hoe de man hier leven kon, begrijp ik niet. »

Maar toen men het bed overhoop haalde, rolde van onder de versleten matras eene vuile, grauwe beurs.

— « Wat is dat ? » riep de eigenaar uit. « Er zit geld in ! »

En ja, de zak bevatte tien duizend frank in papier en goud.

Zooveel geld... en toch nog bedelen, misbruik maken van de liefdadigheid ! Zooveel geld... en een ellendig leven, honger en koude lijden. Zoo hoort ge, Lodewijk, dat wij moeten oppassen met bedelaars.

Natuurlijk mogen de goeden het niet met de kwaden bekopen. Wij moeten altijd onderzoeken en hen, die waarlijk arm zijn buiten hunne schuld, helpen.

Ge weet, dat de weduwe Jansen dezen winter gebrek leed. Moeder is heengegaan met kleeven en voedsel. Ik heb met de heeren van het Weldadigheidsbureau gesproken en de arme vrouw werd geholpen.

Lammers, de metsers, was dezen winter ziek. Hij had al lang niet veel werk gehad, dus heerschte er nood in zijn huis. De man wilde niet bedelen en toch moest hij geholpen worden. Gelukkig vernam ik alles. Mijne vrienden en ik zorgden, dat de nood verdween.

Zeker, wij moeten de armen helpen. Maar we mogen geen luijaards kweken. Onthoud dat mijn jongen. »

A. Hans

De Bedelaar

en andere verhalen

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

A. HANS

DE BEDELAAR
EN ANDERE VERHALEN

L. OPDEBEEK :—: UITGEVER :—: ANTWERPEN